

Въ болницата.

Мих. Теофиловъ.

Тая утринна дѣдо Манолъ стана, както си ставаше всѣкога — рано и прѣрано. Той се закашля, послѣ изруга кашлицата си, помъбра и на докторитѣ, че толкова пжти ги моли да му дадатъ нѣщо; той знаеше, че то малко ще му помогне, но ей тъй — да го зачетатъ, — а тѣ го закачатъ и се шегуватъ съ кашлицата му, и — отиде да събуди готвача, който спѣше долу въ бараката, за да бжде близо до кухнята. Тѣ и двамата всѣки пжтъ мъмрѣха на управлението на болницата, че не позволява да се спи въ кухнята. Тия нощи старецътъ, кой знае защо, не можеше да спи, ставаше ядосанъ и се дразнѣше за малко.

— Какво има отъ туй, че си щѣлъ да спишъ тамъ. Ами че топло е, защо да се пали на друго мѣсто. — Сърдѣше се дѣдо Манолъ. — Ужъ кономия ще правятъ. Не видѣла имъ се кономията! Счупишъ нѣщо — каратъ се, горишъ ламби, и тукъ и тамъ, дѣто трѣбва — пакъ сѣ за тоя пуста кономия. А не смѣтатъ, че като те отдѣлятъ отъ кухнята, отиватъ повече и дърва и гасъ.

Дѣдо Манолъ обичаше да се изказва „по учено“, както говорѣха докторитѣ. Той служеше тукъ